

नन्वेवंधनादित्यागेकथं देहनिर्वाह इत्याशंक्याह पूर्विति दृष्टसुखार्थे ऐहिकोयत्नो व्यर्थ इत्यर्थः ॥ ४७ ॥ ननु पूर्वकर्मापि दृष्टयत्नापेक्षमत आह एवमिति यथारोगारोग्यादिजानिदुःखसुखानि अप्रार्थितान्येवलभ्यंते एवमेव प्रियाप्रियसंबंधादीनि लाभनाशादीनि चलभ्यंत इत्यनर्थको यत्न इत्यर्थः ॥ ४८ ॥ एतां यच्च कामसुखमित्यादिना उक्तां सुखं निरुद्योगं यथा स्यात्तथा गुणान्वितः वैतृष्ण्यान्विनः जुगुप्सेत निंदेत कामान् विषयान् कामात् हठात् क्रोधं कुर्वीतेत्यपि वापाठः ॥ ४९ ॥ वृत्तोनित्यनिष्पन्नः मृत्युः जन्ममरणाख्यसंसारद्वारभूतः मनोभवः कामः स एव केनचिन्निमित्तेन प्रतिहतः क्रोधरूपेण परिणमते इत्यर्थः ॥ ५० ॥ यदेति त्रिविधाः कामाः स्थूलसूक्ष्मकारणोपाधिभोग्याविषयाः तत्र स्थूलानां त्यागः संगवर्जनेन स्थवीयानेव सूक्ष्माणां वासनामयानां त्यागो वैराग्यदाढ्यात्सर्वविषयस्मरणस्याप्यभावः एतान्पि गुरुक्तयुक्त्या परित्यज्य हार्दाकाशाख्यं कारणं ब्रह्मप्रविष्टो योगी अत्र हि सर्वे कामाः समाहिता यच्चास्येहास्तियच्च नास्ति सर्वतद्व्रगत्वा विंदत इति श्रुतेर्वर्तमानं त्रिलोक्यं तर्गतमतीतानागतं च कामजातं संकल्पसमकालोत्थितं पुरोवर्तमानमेव पश्यन् कदाचिद्वैराग्यमांघ्र्यान्मुह्येता तस्तान्पि संहरेत् तथा च सूत्रं भगवतः पतंजलेः स्थान्युपनिमंत्रणे संगमयाकरणं पुनरनिष्टप्रसंगादिति व्याख्यातं चैतद्भगवता वादरायणेन तत्र मधुमती भूमि साक्षात् कुर्वतो ब्राह्मणस्य स्थानिनो देवाः सत्त्वबुद्धिमनुपश्यंतः स्थानैरुपनिमंत्रयंते भो इहास्यतां कमनीयो यं भोगः कमनीयेयं कन्या रसायनमिदं जरामृत्यू बाधते वैहायसमिदं यानं अमी कल्पद्रुमाः पुण्यामंदा किनी सिद्धामहर्षयः उत्तमा अनुकूलाश्च अप्सरसः दिव्येश्रोत्रचक्षुषी वज्रोपमः कायः स्वगुणैः सर्वमिदमप्यर्जितमायुष्मता प्रतिपद्यतामिदमक्षयमजरममरं स्थानं देवानां प्रियमित्येवमभिधीयमानः संगदोषान् भावयेत् घोरेषु संसा

पूर्वदेहकृतं कर्म शुभं वायदि वा शुभं ॥ प्राज्ञं मूढं तथा शूरं भजते यादृशं कृतं ॥ ४७ ॥ एवमेव किलैतानि प्रियाण्येवा प्रियाणि च ॥ जीवेषु परिवर्तते दुःखानि च सुखानि च ॥ ४८ ॥ एतां बुद्धिं समास्थाय सुखमास्ते गुणान्वितः ॥ सर्वान् कामान् जुगुप्सेत कामात् कुर्वीत पृष्ठतः ॥ ४९ ॥ वृत्त एष हृदि प्रौढो मृत्युरेष मनोभवः ॥ क्रोधो नाम शरीरस्यो देहिनां प्रोच्यते बुधैः ॥ ५० ॥ यदा संहरते कामान् कूर्मो गानीव सर्वशः ॥ तदात्मज्योतिरात्मा यमात्मन्येव प्रपश्यति ॥ ५१ ॥

रागारेषु पच्यमानेन मया जननमरणांधकारे विवर्तमानेन कथंचिदासादितः क्लेशातिमिरविनाशी योगप्रदीपः तस्य चैतत्तृणायोनयो विषयवायवः प्रतिपक्षाः सखल्वहंलब्धालोकः कथमनया विषयमृगतृणयावंचितः तस्यैव पुनः प्रदीपस्य संसाराग्रे रात्मानमिधनी कुर्यामिति स्वस्तिवः स्वभोपमेभ्यः कृपणजनप्रार्थनीयेभ्यो विषयेभ्य इत्येवं निश्चितमतिः समाधिभावयेत् संगमकृत्वा स्मयं कुर्यात् एवमहं देवानां प्रार्थनीय इति स्मयादयं सुस्थितं मन्यतया मृत्युना केशगृहीतमात्मानं न भावयिष्यति तथा चास्य च्छिद्रांतरप्रेक्षी नित्यं यत्नोपचर्यः प्रमादोलब्धविवरः क्लेशानुत्तंभयिष्यति ततश्च पुनरनिष्टप्रसंग इति तस्मात्सर्वशः सर्वान् त्रिविधानपि कामान् संहरेत् कूर्मो गानीति दृष्टान्तः कामानां स्वरूपादनन्यत्वं स्वाधीनोत्पत्तिप्रलयत्वं च दर्शयति यदा कामान् सर्वान् संहरेत् तदा अयमात्मा हंप्रत्ययगोचरो जीवः आत्मन्येव अपेतसर्वोपाधौ स्वस्वरूपे एव आत्मज्योतिः प्रत्यगभिन्नं चिन्मात्रं पश्यति अयमर्थः यथा जागरे घटं सूर्यादिना ज्योतिषा पश्यति गाढांधकारे तु वाचैव ज्योतिषा पश्यति स्वमेतु आलोकेंद्रियज्योतिषोरभावाद्वा सनामयस्य घटस्य प्रत्यगात्मज्योतिषैव प्रकाश इति प्रसाधितं ज्योतिर्ब्राह्मणे अत्रायं पुरुषः स्वयं ज्योतिरिति तेन तत्र कारणाभावे सिद्धे सुषुप्तौ वा सनामयस्य प्रपंचस्यापि नाशे दृश्याभावाद्ब्रह्मात्रं प्रकाशते एवं समाधावपि संप्रज्ञाते करणाभावः असंप्रज्ञाते कर्मकरणयोरभावाद्ब्रह्मत्वनिवृत्तौ दृष्ट्यात्रं शिष्यते इति प्रसीदतीति पाठे कार्यकरणसंपर्कजं कालुष्यं त्यजतीत्यर्थः किंचिदेवममत्वेनेति श्लोकं केचिदित उत्तरं पठंति तदामधुमत्यां योगभूमौ उपस्थितेषु विषयेषु वैराग्यार्थमिदं वचनमिति ज्ञेयं ॥ ५१ ॥